

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/4/2020
Identifikačné číslo spisu: 5317202369
Dátum vydania rozhodnutia: 21.07.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5317202369.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. B., trvale bytom vo R. F. P. XXX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdého 17, proti žalovanej PUTO Consulting, s.r.o., so sídlom v Žiline, Sasinkova 407/53, zastúpenej JUDr. Antonom Kupšom, advokátom v Čadci, Moyzesova 34, o uloženie povinnosti uzavrieť kúpnu zmluvu a nedisponovať s predmetom spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4C/17/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. júna 2018 sp. zn. 5Co/57/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 26. júna 2018 sp. zn. 5Co/57/2018 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. septembra 2017 č. k. 4C/17/2017-63 zamietol žalobu o uloženie žalovanej povinnosti uzavrieť kúpnu zmluvu a nedisponovať s predmetom spoluvlastníctva a žalobkyni uložil povinnosť na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Základom požiadavky žalobkyne zo žaloby bolo porušenie jej zákonného predkupného práva na tretinový spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnosti - parcele KNE č. 2396/1 - orná pôda o výmere 8.191 m², zapísanej na LV č. XXXX, kat. úz. R. F. P., ktoré bolo porušené uzavretím kúpnej zmluvy z 10. marca 2014 medzi pôvodnou podielovou spoluvlastníčkou C. Č. a žalovanou (v čase podania žaloby s obchodným menom JF Reality, s.r.o., IČO: 475 704 74). K prevodu došlo napriek tomu, že predávajúca C. Č. žalobkyni ako ďalšej podielovej spoluvlastníčke v čase pred uzavretím kúpnej zmluvy neponúkla jej spoluvlastnícky podiel. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobkyňa sa v premlčacej lehote (konkrétne v čase od 5. apríla 2014 do 5. apríla 2017) nedovolala relatívnej neplatnosti právneho úkonu (kúpnej zmluvy), za aké dovolanie sa nemožno považovať jej uplatnenie predkupného práva podľa §§ 602 a 603 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. z.“), a preto je potrebné na právny úkon, hoci bol postihnutý dôvodom relatívnej neplatnosti, hľadieť ako na platný, a teda žalovaná ako vlastníčka bola oprávnená predmet svojho vlastníctva (spoluvlastnícky podiel) držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním, teda i uzavrieť dohodu o odstúpení od kúpnej zmluvy z 10. marca 2014 (ďalej tiež len „dohoda o

odstúpení“ alebo iba „dohoda“). Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že pre neurčitost' tvrdení z dokazovania výsluchmi aj z listinných dôkazov nemal preukázané, že by dohoda o odstúpení obsahom alebo účelom odporovala zákonu, ktorý konkrétny zákon dohoda obchádza a prečo sa prieči dobrým mravom (ako tvrdí žalobkyňa) a nemal tak preukázanú absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu. Ustálil tiež, že žalobkyňa nepreukázala doručenie výzvy zo 17. februára 2017 (v zmysle § 603 ods. 3 O. z.) na odkúpenie podielu žalovanej pred odstúpením od kúpnej zmluvy (ku ktorému došlo 1. marca 2017). Zrušením zmluvy po odstúpení od nej došlo k návratu do pôvodného stavu, teda na liste vlastníctva bola zapísaná pôvodná predávajúca, čím odpadol predmet nároku žalobkyne na uplatnenie predkupného práva voči žalovanej (ako nadobúdateľke), žalobkyňa však ostalo zachované predkupné právo k pôvodnej i súčasnej spoluvlastníčke (C. Č., rod. W.).

2. Žalobkyňa v odvolaní okrem iného poukázala na chýbajúci zvukový záznam z pojednávania konaného 19. septembra 2017, kde jej právny zástupca odpovedal na otázku súdu o dôvodoch, prečo navrhol vykonanie dôkazu až na pojednávaní, ktorým bola skutočnosť, že súd až v rámci predbežného právneho názoru informoval sporové strany, že dospel k záveru, že dohoda V 842/2014 bola uzavretá 1. marca 2017 a nie 17. marca 2017. Týmto sa táto skutočnosť stala spornou a jej právny zástupca logicky až v reakcii na predbežný názor súdu produkoval tvrdenia a navrhoval doplnenie dokazovania. Toto v zápisnici zachytené nie je a ak súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnutý dôkaz (výsluch C. Č.), pochybil rovnako ako keď sa pri posúdení platnosti dohody o odstúpení odmietol zaoberať postupom orgánu katastra, ktorý zapísal (podľa všetkého i v dôsledku chyby súdu prvej inštancie) zmenu vlastníctva zo žalovanej na pôvodnú vlastníčku, hoci vedel, že prebieha súdny spor. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že právny zástupca žalobkyne nepreukázal, kedy doručil výzvu zo 17. februára 2017 do hmotno-právnej dispozície žalovanej, že takýto dôkaz nepredložil a ani nenavrhol, nie je pravdivé, čo vyplýva už z č. l. 34 spisu, na ktorom jej právny zástupca informoval súd, že doručenie výzvy na uplatnenie predkupného práva S2016/0165 zo 17. februára 2017 dosledoval na webovej adrese Slovenskej pošty už 9. marca 2017, pričom mal zistené, že jej výzva bola pod doručovacím číslom S. adresátke doručená 7. marca 2017 o 13.21 hod. (čo právny zástupca žalovanej nerozporoval). Tento prednes jej právneho zástupcu nie je v zápisnici zachytený a nie je zaznamenaný ani na diktafóne, na ktorý súd diktoval zápisnicu, ako ani na nahrávke zvukového záznamu z pojednávania. Žalobkyňa sa nestotožnila ani so záverom súdu prvej inštancie, že dohoda o odstúpení bola uzatvorená 1. marca 2017, keďže orgánu katastra žalovaná predložila žiadosť o zápis dohody o odstúpení 10. marca 2017 a k žiadosti doložila dohodu z 1. marca 2017, avšak bez osvedčenia podpisov jej účastníkov, preto Okresný úrad v Čadci (katastrálny odbor) žiadosť o zápis dohody o odstúpení vrátil žalovanej a vyzval ju na doloženie listiny s úradne osvedčenými podpismi zmluvných strán. Žalovaná písomným podaním zo 17. marca 2017 predložila orgánu katastra až 21. marca rovnakého roka dohodu o odstúpení s úradne osvedčenými podpismi, kde bol uvedený dátum osvedčenia podpisu žalovaného 1. marca 2017 a C. Č.L. 17. marca 2017. Z uvedených skutočností vyplýva, že dohoda nebola riadne podpísaná 1. marca 2017, ale až 17. marca 2017 a teda až 17. marca 2017 boli splnené náležitosti ustanovenia § 40 ods. 1 O. z. Žalobkyňa tiež navrhla vykonať dôkaz vyžiadaním fotokópie strán osvedčovacej knihy Mestského úradu v Turzovke, z ktorého vyplýva, že podpis žalovanej na dohode o odstúpení bol osvedčený až 10. marca 2017. Žalobkyňa sa napokon nestotožnila ani s právnym záverom súdu prvej inštancie, že dohoda o odstúpení z 1. marca 2017 je platným právnym úkonom, nakoľko je daný dôvod jej absolútnej neplatnosti, na ktorý mal súd prihliadať aj bez toho, aby na to sporová strana upozornila (pričom jej právny zástupca tak učinil, poukazujúc aj na to, že dohoda o odstúpení údajne z 1. marca 2017 je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 O. z.).

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že súčasťou spisu je dohoda o odstúpení z 1. marca 2017 s úradne osvedčenými podpismi, kde podpis prevodcu, t. j. jej konateľa bol osvedčený 1. marca 2017, t. j. v deň, v ktorý bola dohoda o odstúpení uzatvorená a je tak nepochybné, že k uzatvoreniu dohody o odstúpení došlo už tento deň. Toto odstúpenie je platné, resp. iba pre nesprávny výklad § 42 ods. 3 katastrálneho zákona pracovníčkou katastrálneho odboru Okresného úradu v Čadci bola daná požiadavka, že musí byť osvedčený podpis aj C. Č., preto na základe tohto pokynu došlo k úradnému osvedčeniu aj jej podpisu a k odstúpeniu od kúpnej zmluvy došlo teda (platne) predtým, ako jej bola doručená výzva zo strany žalobkyne.

4. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 26. júna 2018 sp. zn. 5Co/57/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa ustanovenia § 387 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z. z., ďalej tiež len „C. s. p.“) ako vecne správny. V odôvodnení uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. C. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p. sa obmedzil len na konštatovanie správnosti jeho dôvodov. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, kde súd uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odvolateľka podľa názoru odvolacieho súdu k veci samotnej neuviedla žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať právne závery a keďže sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní (?), odvolanie nešlo považovať za dôvodné.

5. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej tiež „dovolateľ-ka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. V zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. vytýkala odvolaciemu súdu, že súd prvej inštancie v rozhodnutí, s ktorým sa plne stotožnil i odvolací súd, uviedol, že nijakým dôkazom nepreukázala doručenie výzvy zo 17. februára 2017, takýto dôkaz nepredložila, ani ho nenavrhol, avšak pravda je taká, že v rámci dupliky zo 16. mája 2017 (č. l. 31) uviedla tvrdenie, že uvedená výzva bola žalovanému doručená 7. marca 2017 a toto tvrdenie nebolo zo strany žalovanej nijako rozporované (§ 151 ods. 1 C. s. p.). Na dôvažok toho v rámci rovnakej dupliky predložila prostredníctvom svojho právneho zástupcu súdu prvej inštancie ako dôkaz výpis zo sledovania zásielky Slovenskou poštou, a. s. dokladujúci doručenie výzvy 7. marca 2017 (č. l. 34) a opätovne tento istý výpis predložila i odvolaciemu súdu (č. l. 77), ktorý sa však k tomuto v odôvodnení rozhodnutia nevyjadril. V tejto súvislosti upozornila na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) z 12. mája 2011 sp. zn. 8Sžo 122/ 2010 a označila rozhodnutia súdov oboch stupňov za arbitrárne, keďže v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd bez ďalšieho odôvodnenia plne stotožnil, sa nachádza nepravdivé tvrdenie o nepreukázaní doručenia výzvy. Nerozporované skutkové tvrdenia ohľadom doručenia zásielky tak boli vyhodnotené ako nepreukázané, čím nižšie súdy postupovali v rozpore s ust. § 151 C. s. p. a porušili právo dovolateľky na spravodlivý proces. Dovolateľka ďalej považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nepreskúmateľné, keďže odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie len v zmysle ust. § 387 ods. 2 C. s. p. a uviedol, že odvolateľka k veci samotnej neuviedla žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal, čo však žalobkyňa popiera, keďže v odvolaní uviedla nové skutočnosti (zistené z nahliadnutia do osvedčovacej knihy na Mestskom úrade v Turzovke) a predniesla nový návrh na vykonanie dokazovania na preukázanie podozrenia o antيداتování odstúpenia od zmluvy (výsluch svedkyne p. Č.), ktorý však súd, vychádzajúc z listinného dôkazu, zamietol ako irelevantný. Týmito dôkazmi bolo podľa dovolateľky možné preukázať skutočnosť, že aj žalovaná podpísala odstúpenie od zmluvy až v deň osvedčenia podpisu, t. j. 10. marca 2017 a rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý pri posudzovaní absolútnej neplatnosti právneho úkonu odstúpenia od zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 O. z. vychádzal z toho, že odstúpenie od zmluvy sa uskutočnilo ešte pred doručením výzvy žalobkyne zo 17. februára 2017, sa tak nezakladá na pravde.

6. Vádu v zmysle ust. § 421 písm. a/ C. s. p. vidí žalobkyňa v tom, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd sa v rozpore s rozhodnutiami najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 217/2007, 6 MCdo 15/2010 a 1 MCdo 12/2010 nezaoberali aj bez návrhu inými dôvodmi absolútnej neplatnosti odstúpenia od zmluvy a to absolútnou neplatnosťou v zmysle § 37 ods. 1 O. z. (odstúpenie od zmluvy ako jednostranný právny úkon), v zmysle § 517 ods. 1 O. z. (odstúpenie od zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny) a v zmysle §

39 O. z. (z oboznámenia z listinných dôkazov vyplynulo, že kúpna cena bola zaplatená pred podpisom kúpnej zmluvy, na čo mal súd prihliadať ex offio a teda nezaplatenie kúpnej ceny ako dôvod odstúpenia od zmluvy neprichádzalo do úvahy). Nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom ako dôsledok odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa nej spočíva v nesprávnej odpovedi na otázku, či je súd povinný zaoberať sa absolútnou neplatnosťou právneho úkonu ex officio, ak v priebehu konania z obsahu oboznamovaných listinných dôkazov takáto neplatnosť vyplynie aj napriek tomu, že to strana v konaní nenavrhol. Podľa názoru žalobkyne správne právne posúdenie konajúcich súdov malo spočívať v tom, že odstúpenie od kúpnej zmluvy je absolútne neplatné pre rozpor s objektívnym právom, keďže nemohlo dôjsť k odstúpeniu od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny uhradenej predávajúcej ešte pred podpisom kúpnej zmluvy (inak povedané: nemohlo dôjsť k odstúpeniu od zmluvy pre zákonný dôvod podľa § 517 ods. 1 O. z., ktorý v danom prípade neexistoval). Navrhla preto, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Žalovaná navrhla dovolanie zamietnuť ako nedôvodné, majúc za to, že rozsudky oboch nižších súdov sú správne.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia i podmienky jej zastúpenia a spisania dovolania na to zákonom určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť.

9. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 C. s. p. je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

10. Žalobkyňa v dovolaní uviedla, že prípustnosť jej dovolania vyplýva z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či je opodstatnené tvrdenie dovolateľky o tom, že v konaní došlo k ňou uvádzanej vade zmätočnosti.

12. Podľa stanoviska občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016 zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. Treba zdôrazniť, že i keď C. s. p. v súvislosti s úpravou dovolania a dovolacieho konania už nepozná pojem „iná vada“ (tak, ako ho poznali ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, teda zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, zrušeného práve v súvislosti s nadobudnutím účinnosti súboru zákonov reprezentujúcich rekodifikáciu slovenského civilného procesu, ktorého súčasťou sa stal i C. s. p.), je nepochybné, že k procesným vadám odlišným od väd zmätočnosti (k vadám označovaným predchádzajúcou právnou úpravou ako „iná vada“) môže v praxi všeobecných súdov dochádzať (a dochádza aj v súčasnosti). Spomínané stanovisko je preto v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu navzdory jeho väzbe na už legislatívne

odpratanú procesnú úpravu považované za naďalej aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017) a aj Ústavný súd Slovenskej republiky považuje toto stanovisko za súladné s právnou úpravou obsiahnutou v C. s. p. (I. ÚS 61/2019).

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f/ C. s. p., sú a/ zásah súdu do niektorého alebo aj viacerých práv priznaných strane sporu procesným právom, b/ nesprávnosť procesného postupu súdu, reprezentujúceho takýto zásah a c/ intenzita zásahu, ktorej následkom je znemožnenie procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takom rozsahu (miere), že už dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných pred 1. júlom 2016 tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011 a 6 Cdo 90/2012). Tento pojem principiálne nemožno vykladať extenzívne (jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu).

16. Dovolateľka namietala, že k vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p. došlo v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s jej odvolacou argumentáciou uvedenou, resp. na jej odvolaciu argumentáciu vôbec nereagoval.

17. V napadnutom rozsudku v prejednávanej veci odvolací súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie a vzhľadom na tútoskutočnosť sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 C. s. p. (body 10. a 11. odôvodnenia).

18. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody; podľa odseku 3 rovnakého zákonného ustanovenia sa však odvolací súd v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie, ako aj s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Nemôže byť pritom predmetom žiadnej (nieto ešte zmysluplnej) polemiky, že v prejednávanej veci povahu podstatného vyjadrenia uplatneného už v konaní pred súdom prvej inštancie, týmto však ponechaného bez povšimnutia aj rovnako podstatného tvrdenia zopakovaného i v odvolaní žalobkyne mali tvrdenia žalobkyne týkajúce sa doručenia výzvy zo 17. februára 2017 (prvý raz na č. 1. 34 a druhý raz na č. 1. 77 spisu) a povahu podstatného tvrdenia uplatneného „len“ odvolaním nové skutočnosti zistené žalobkyňou z nahliadnutia do osvedčovacej knihy na Mestskom úrade v Turzovke; v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však vo vzťahu k týmto skutočnostiam niet žiadnej zmienky.

19. Namieste je tak konštatovanie, že odvolací súd sa napriek výslovnej zákonnej úprave z ustanovenia § 387 ods. 3 C. s. p., prikazujúcej mu vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, s

podstatnými tvrdeniami žalobkyne, uvedenými v jej odvolaní, v odôvodnení svojho rozsudku nevysporiadal.

20. Dovolací súd pritom zdôrazňuje, že možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom nezbavuje odvolací súd povinnosti hoc aj len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétneho prípadu reagovať na argumentáciu z odvolania - prinajmenšom tak, že sa poukáže na tie odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním už súdom prvej inštancie neprijatej argumentácie (ku ktorej však takýto súd zaujal adresné stanovisko, alebo aspoň zrozumiteľne vysvetlil, prečo táto bola bez právneho významu) a v prípade iných námietok odvolací súd ozrejní, prečo spôsob nazerania na problém neboli spôsobilé ovplyvniť (v tejto súv. por. i uznesenie najvyššieho súdu z 13. februára 2019 sp. zn. 7 Cdo 226/2017). Tým samozrejme nie je myslené, že odvolateľovi musí byť dané za pravdu, ale že musí dostať objektívne zrozumiteľnú odpoveď na svoj špecifický argument.

21. Pretože odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k odvolacím námietkam žalobkyne žiadne stanovisko, dovolaciu súdu neposkytol prakticky žiaden priestor pre iný záver, než ten, že v tomto prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f/ C. s. p. (tak ako to má na mysli druhá veta stanoviska R 2/2016) a dovolanie musí byť z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími tvrdeniami žalobkyne, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

22. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa pritom ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej účastníkovi (dnes i strane) realizáciu jeho (jej) procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/ 2014, 3 Cdo 4/ 2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015) a na tomto zotrúva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekonštrukcie slovenského civilného procesu (2 Cdo 5/ 2018, 3 Cdo 146/2018, 8 Cdo 70/2017). Dovolací súd preto ani v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok (ako z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., tak aj jeho dôvodnosti v zmysle § 432 rovnakého zákona), postupujúc v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ktorá sa ustálila na názore, že v prípade dôvodne namietanej vady zmätočnosti ide o procesnú nesprávnosť, pri ktorej je predčasné posudzovať otázky súvisiace so správnosťou právneho posúdenia veci (1 Cdo 166/2017, 2 Cdo 88/2017, 3 Cdo 146/2018, 4 Cdo 191/2018, 5 Cdo 29/2016, 8 Cdo 70/2017).

23. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomocí patrí (§ 450 C. s. p.). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil len rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie jemu, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vychádzajúc z toho, že tým, komu bolo v tomto prípade namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti, bol práve odvolací súd.

24. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.